

„Dacă nu mă tem de roșu, galben și albastru“

Oana Tănase

Titlul expoziției deschise zilele trecute la Galeria Eforie (Atelier 35) – Bus V.S. prietenii – ne lămurește cumva că biografia și o anume afinitate „de interese“ (cum le place artiștilor înșiși să o numească) au funcționat drept catalizatori ai evenimentului. Prietenii bucureșteni l-au întâlnit pe Bus (Cristian Buzneanu) în atmosfera Student Fest-ului din Timișoara și... s-au împrietenit. Au creat apoi, la scurt timp de la absolvire, această formulă expozițională în care figura centrală a afișului se bucură de o prezență mult mai generoasă. Ceilalți sunt identificabili prin numai câte o singură lucrare și, discreți, deși li se poate reproșa o neînțelegere a autopromovării, semnează, „ca între prieteni“: Lu Mi (Luminița Mihai), Zorg (George Vasilache), (Dan) Horja, Gili M. (Virgilius Mocanu), Matei (Câlția), Roman (Tolici), Mark (Borțun) – din București – și timișorenii Dan Toma, Claus Toma, Barna Fésüs și Adrian Sandu.

Absolvent al Facultății de Arte Plastice a Universității de Vest (promoția 1998, clasa prof. Romul Nuțiu), Cristian Buzneanu propune o serie de lucrări de mici dimensiuni realizate în timpul unei recente călătorii în Cuba. Decorativismul cromatic și figurativismul organic al desenelor sale trimit cu gândul spre datele coagulării ale secțiunii „exotiser“ ale celei de-a cincea Bienale de Artă Contemporană de la Lyon – Partages d'exotismes (2000).

De altfel interesul pentru culoare, împreună cu un mecanism propriu „conceptualismului umoristic“ sunt elementele unificatoare ale expoziției de la Galeria Eforie. Putem chiar să trasăm o diagramă a atitudinii ludice: de la „V.S.“-ul afișului (Bus V.S. prietenii) care nu poate fi „versus“, deși se încearcă parodierea formulei Bus & friends la Boxerul sentimental al lui Cristian Buzneanu sau pseudosoculul instalației luministice cu crin, hiperestetizante, a Luminiței Mihai; de la pulsul pe care și-l ia Virgilius Mocanu pentru a construi doua cruce luminoase pe care va înscrie mai apoi data de 13 februarie 2001, trecută din eroare în afișul expoziției, la legenda în limba latină a autoportretului (figura trei sferturi) lui George Vasilache care ne asigură că ceea ce lipsește din imagine trăiește – Non omnis moriar, multaque pars mei vitabit. Gustul pentru șarjă caracterizează și lucrarea lui Roman Tolici, un Eminescu ce-și tatuează semnătura pe braț și devine congruent cu tricolorul. Nici Matei Câlția nu se teme de „roșu, galben și albastru“, dar le manipulează într-un alt registru de această dată, tot la fel cum, menținând într-un proiect-reclamă la bere siglaletica unui produs cosmetic, te determină, poate, să crezi că berea revigorează tenul. Refuzului de a menține lucrarea în expoziție (decizie care nu i-a aparținut artistului) îi putem răspunde prin cuvintele lui Thierry de Duve: „dacă imi pasă câtuși de puțin de artă, dacă am pretenții de la pictură și dacă nu mă tem de roșu, galben și albastru, mi-ar trebui o bună doză de inconștientă ca să nu înțeleg că mă tem pentru roșu, galben și albastru – având în vedere toate simptomele deja prezente de decadentă...“.

Text apărut în
Observator Cultural, nr. 56, 20-26.03.2001